

synes, at OSCE-kritikken var berettiget, og at det var en saglig rapport – bestemt, ingen tvivl om det.

Derfor synes jeg egentlig også, når vi nu kommer tilbage til det, der er på dagsordenen lige nu og her, at man hos SF og hos Enhedslisten, der jo så netop henviser til OSCE, skal hæfte sig ved den ganske store del af denne aktion, der iværksættes via OSCE, hvor Danmark jo i øvrigt i disse år har formandskabet.

Jens Jørgensen (KF):

Igen hvis man tager afsæt i en analyse af netop den del af Europas historiske udvikling i det 20. århundrede – og man kan sådan set gå århundredere tilbage – så åbner der sig et landskab med meget forskellige nationaliteter, meget forskellige sprog og med religiøse grænser og økonomiske grænser, der er filtret sammen.

Når Det Konservative Folkeparti støtter regeringen i det her forslag, er det ikke så meget ud fra, at en analyse om denne eller hin detalje i forbindelse med en valghandling eller uroligheder i februar/marts er mere eller mindre på plads.

Det drejer sig om, at Europa igennem generationer er kommet for sent, når der ligger krudttønder, der er parat til at eksplodere. Derfor skal der i denne her sag tages en ragekniv og skæres lige præcis det sted, hvor vi vil sige: Skal vi komme efterfølgende og feje op, når et problem næsten er uløseligt? Eller skal vi have mod til – netop fordi der ligger et 3-måneders FN-mandat som udgangspunkt – at turde være med til at forhindre en udvikling, som ellers kan løbe fuldstændig ud af proportioner og ud af kontrol?

Detaljerne kan vendes og drejes sådan, som de er blevet, men detaljerne må aldrig overskygge det væsentlige: At vi skal sikre fred og forebygge uroligheder. Derfor siger Det Konservative Folkeparti ja til det beslutningsforslag, der er lagt frem af regeringen.

Søren Søndergaard (EL):

Nogle gange er det dunkelt sagte jo også det dunkelt tænkte, og derfor må jeg indrømme, at jeg bliver mistænksom, når jeg ser nogle af svarene på de spørgsmål, vi har stillet igennem Forsvarsudvalget. Nu ved jeg selvfølgelig godt, at den rigtige udenrigsminister har været fraværende, og jeg er sikker på, at den rigtige udenrigsminister aldrig ville have underskrevet svar af den kvalitet, som vi er blevet udsat for i denne her sag.

Jeg vil godt give to eksempler. For det første rejser Forsvarsudvalget i spørgsmål nr. 6 følgende spørgsmål: »Har et nyvalgt parlament i Albanien nogen formelle rettigheder med hensyn til at kunne afsætte præsidenten eller udskrive nyvalg til præsidentposten i utide?«

Den fungerende udenrigsminister svarer: »Præsidenten udpeges af parlamentet.« Javel ja, det er klart, det er elementært, men det var jo ikke det, der blev spurgt om. Det, der blev spurgt om, var, om parlamentet kunne afsætte præsidenten eller udskrive nyvalg til præsidentposten.

Der var altså tale om, at der ikke blev svaret. Man undgik at svare. Derfor måtte vi i spørgsmål 31 bede om at få besvarelsen uddybet. Nu lød svaret: »Præsidenten udpeges af parlamentet, og præsidenten kan afsættes med to tredjedels flertal.«

Se det var jo en helt anden historie, som har en meget konkret betydning for vurderingen af den politiske situation.

Eksempel 2: Såvel i spørgsmål 11 som gentaget i spørgsmål 34 spørger vi, om andre end det Berishakontrollerede parlament har ret til at ophæve undtagelsestilstanden. Trods to forsøg undgår den fungerende udenrigsminister at besvare dette meget enkle og meget klare spørgsmål. Hvad kan baggrunden være for det? Svaret blæser i vinden.

Som sagt er jeg ikke i tvivl om, at den rigtige udenrigsminister ville have afvist at underskrive den type svar. Men hvorfor har vi fået den slags svar? Er det for at dække over den meget ubehagelige kendsgerning, at Danmark måske er på vej ind i en sump, som det bliver meget svært at komme ud af? Det, der jo klart fremgår med eller uden besvarelser, er, at Berisha gennemførte et kup den 3. marts 1997, og at det ser ud, som om det kup har bedre mulighed for at lykkes i dag, end det så ud til for nogle måneder siden.

I januar kom oprøret mod Berisha. Soldaterne gik over til oprørsstyrkerne. Syden kom under oprørernes kontrol. Berishas magt var truet. Hvad gjorde Berisha så? Han accepterede en samlingsregering og gav på papiret en række indrømmelser; men han gjorde to ting, inden samlingsregeringen fik lov at træde i kraft.

For det første gennemførte han en undtagelsestilstand, som angiveligt ikke kan ophæves af nogen undtagen ham selv eller det parlament, som han dominerer, og som bl.a. betyder en stækkelse af pressen og af en lang række frihedsrettigheder.